

[PUSTOĆ *sb f*

[*cf też* PUSTO *Mącz* 401d]

A sg pustoć.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Miejsce, w którym nic nie ma, tu: dziura po czymś: rozkroiwszy takowe iąbłko/ wykroić wżytko ono twarde miejsce w pośrzodku z iądrkami/ potym nákláść w onę puštoć cukru Cresc 1571 384.

Cf **PUSTKA, PUSTOŚĆ**

AN